

krævet af en Regjering, at den ikke maatte anbringe Statsmidler uden foregaaende Bevilling. Der er visse Anvendelser, som man har antaget, at der hørte forudgaaende Bevilling til, men det kan ingenlunde fremsættes som en almindelig Paastand, at Statsmidler ikke maa udlaanes, ikke maa anbringes rentebærende uden foregaaende Bevilling eller Samtykke fra Rigsdagens Side. Det har aldrig nogensinde af nogen Regjering været erkjendt, ligesaa lidt som jeg tror, at det i den Almindelighed nogensinde er blevet paastaet fra Rigsdagens Side. At man allerede, førend dette Laan blev ydet af Finanterne gennem den overordentlige Regjeringskommission, var enig om, at der burde ydes Hjælp til de Oprørsklidte paa St. Croix og særlig i Frederikssted, vil jo være det ærede Mindretal bekjendt, ligesom man ogsaa, efter at dette Laan var givet, udtryffeligt ved en Lov bestemte Anvendelsen af et Beløb af Statsmidler til saadanne Laan. At dette Laan paa 16,000 Kr. skulde have en saadan Karakter, at det ikke skulde kunne passere, er mig altsaa noget usforstaaeligt — Det 3die Indstillingspunkt refererer sig til den foreløbige Lov af 12te April 1877, og da Alt, hvad der staar i Forbindelse med den, gjentagne Gange har givet Anledning til udsørlige Diskussioner i Rigsdagen, ligesom den jo utvivlsomt vil give Anledning til nye Diskussioner paa et senere Tidspunkt, saa tror jeg, at det vil være rigtigt her at forbigaa det Punkt, saa meget mere som det jo angaar en ubetydelig Post paa den grønlandske Missions Konto. — Post 4 angaar utvivlsomt et Beløb, som er afholdt af Statskassen uden foregaaende Bevilling. Jeg formener imidlertid, at ogsaa om denne Udgift gjælder, hvad jeg før udtalte i Anledning af Post 1, at Regjeringen vilde have paadraget sig et langt større Ansvar ved ikke at afholde denne Udgift end ved at afholde den. Ligesom det efter min Opfattelse var en uafviselig Pligt for Regjeringen, da den ikke havde kunnet opnaa Overensstemmelse med Rigsdagen om, hvilken Hjælp der skulde ydes, og paa hvilken Maade den skulde ydes til St. Croix, saa dog at komme Den foreløbig tilhjælp med Udlaan til Planterne derovre, hvorved de fattes istand til at bjerge den Høst, der stod paa Marken, ialtsald i det Væsentlige, i Hus, saaledes vilde det ogsaa have været usforvarligt, om Regjeringen var mødt frem med nye Forslag om det St. Croix'ske Anliggende uden at have benyttet Mellemtiden til saa fuldstændig som muligt at fremskaffe alle de Oplysninger, som kunde være af Betydning baade for Regjeringen og for Rigsdagen til at afgjøre dette Spørgsmaal. — Det 5te Punkt, som angaar det yderligere Tilstud af Statskassen til Fællessukkerfogeriet paa St. Croix, er jo det eneste, om hvilket der kunde synes at være en lille Uoverensstemmelse mellem Udvalgets Flertals og Regjeringens Opfattelse. Jeg tror dog, at den ærede

Ordfører har Ret i, at denne Uoverensstemmelse er mere tilsyneladende end virkelig; thi naar Udvalgets Flertal har udtalt i sin Betænkning, at det ikke vil udtale nogen afgjort Mening om den rette Fortolkning af Loven af 25de Februar 1876, saa fremgik det noksom af, hvad den ærede Ordfører bemærkede, at han ialtsald for sit Bedkommende ikke har nogen Tvivl om, hvilken Forstaaelse der er den rette, og at denne falder fuldstændig sammen med Regjeringens. Angaaende dette Punkt skal jeg dog tillade mig at oplyse, at, medens det paa den ene Side var mig klart, at man nødvendigvis maatte gaa saa vidt, som Loven af 25de Februar 1876 paa nogen Maade tilskede, i Hjælp til Fællessukkerfogeriet paa St. Croix, naar dette Foretagende ikke helt skulde falde sammen, og naar Fællessukkerfogeriet skulde kunne yde den Tjeneste, som man efter Oprøret trængte endnu haardere til end før, havde jeg paa den anden Side heller ikke den fjerneste Tvivl om, at ethvert Skridt ud over Lovens Grænse vilde der blive antet alvorslig over, og at man vilde søge at benytte det saa vidt muligt imod Regjeringen. Da der, som den ærede Ordfører for Flertallet allerede har bemærket, har været gjort meget forskellige Forstaaelser gjældende af Loven af 25de Februar 1876, vil det let kunne forstaaes af det ærede Thing, at jeg, før jeg gik til Opfyldelsen af Aktieselskabets Forlangende, fikrede mig saa vidt muligt, at min Forstaaelse af Loven var den i juridisk Forstand rette, og at jeg forud for at yde det større Tilstud til Sukkerfogeriet har forvirket mig om, at ikke blot Regjeringens officielle juridiske Konsulent delte min Opfattelse, men at ogsaa andre, ikke mindst af dette Thing fuldt vurderede Jurister delte den samme Mening. Hermed vil jeg altsaa kun have udtalt, at det Skridt, jeg har gjort, har jeg gjort i fuld Forvisning om, at det var i Overensstemmelse med Loven af 25de Februar 1876.

H. C. Hansen: Jeg vil kun i Anledning af den høitærede Finantsministers Udtalelse om, at Regjeringen havde fundet det usforvarligt at unblade at udrede disse Ydelser, tillade mig at bemærke, at jeg ikke tror, at det her dreier sig om, hvorvidt Regjeringen, men om, hvorvidt Rigsdagen har fundet det forsvareligt at unblade det. Dernæst vil jeg til den samme høitærede Minister sige, at jeg har ikke betvivlet, at Bederlaget var kommet ind, men jeg har kun sagt, at det var af Interesse for visse Medlemmer at faae oplyst dette Bederlags Natur. Til den ærede Ordfører skal jeg kun udtale, at jeg ikke tror, at en Grundlovsbestemmelse kan forandres ved en Rigsretsdom.

Krieger: Det ærede Medlem (Hansen) paaberaabte sig, da han forrige Gang havde Ordet, nogle Ytringer, som i sin Tid vare brugte af Monrad. De stode levende for min Erindring, og